

[Kai Moltke.]

jelsen af momsen til 15 pct. fra de 12½ pct., vi har i øjeblikket. Nu har jeg altid næret den bange anelse med hensyn til momsen, at selv om man begynder på 10 pct., så er det sjældent, den vil blive stående ved 10 pct., og jeg synes, det havde klædt både den konservative, venstres og den radikale ordfører, hvis de her i dag i al ærbødighed havde fejret deres faldne, dvs. sænket kården for hr. Westerby, som allerede i valgkampagnen var så dristig at foreslå 15 pct. moms under dydig forargelse fra alle øvrige partier, der ofrede ham som et borgerligt offer på bålet, mens man nu indkasserer hr. Westerbys ideer som noget, man i virkeligheden har været lige ved at komme for sent med at realisere. Nå, man skal aldrig indvende at man aldrig kan lære noget af andre, men den, der først kæmpede for ideerne, står man i en vis taknemlighedsgæld til, hvis man vil den vej, som regeringspartierne vil, og hvor vi andre ikke vil henad.

Momsforhøjelsen udmærker sig i modsætning til f. eks. den oprindelige franske moms ved, at den er en ensartet belastning for alle varer. Vi har aldrig fået en differentieret moms; vi har heller ikke fået udskilt de allervigtigste livsnødvendigheder som levnedsmidler, som vand og gas, elektricitet og andre ting, som vel ikke kan kaldes udskjelser fra befolkningens side, der går ud over valutabalancen, eftersom det alt sammen drejer sig om produkter, som fremstilles herhjemme. At det er en gammel skønhedsfejl ved momsen, skal jeg villigt indrømme, men den bliver jo ikke bedre, når den føres op i et format selv på disse livsfornødenheder, så den vokser til 15 pct. Jeg kan da umuligt tænke mig, det skulle være med til at neddæmpe omkostningernes og lønningernes kapløb med priserne, når man kommer med en beskatning af så elementære livsfornødenheder, som der her er tale om.

Jeg har med stor interesse læst arbejdsministerens begrundelse for det forslag, hvor man nu bebuder, at man vil give 300 mill. kr. til arbejdsgiverne som kompensation for, at man ikke fik afskaffet dyrtidsportionerne. Det rejser det spørgsmål: ja men hvad er det, som er den hårdeste belastning i den internationale konkurrence med hensyn til stigende omkostninger og svækket

konkurrenceevne? Her må jeg sige, at jeg tror, billedet er en smule for ensidigt og hænger sammen med hele regeringens økonomiske politik. Det havde været yderst ønskeligt, om der hermed var fulgt en oversigt, hvor man for vore vigtigste eksportindustrier fik nøjagtige procenter for, hvor stor en andel lønnen udgjorde af den samlede salgspris for de pågældende virksomheder. Det er sådan set ikke ubilligt at forlange oplysninger om lønnens andel af de samlede omkostninger, for vi havde jo myten for byggeriets vedkommende i sin tid om, at det var murere og murerarbejdsmænd og tømrere og alle de faglærte på området, som satte priserne op på boligen. Nu er det efterhånden gået ind i hovederne på selv de mere konservative elementer her i salen, at over for sådanne ting som grundpriser, over for sådanne ting som kurstab, er arbejdslønnen for hvert år svundet mere og mere ind for nu at udgøre en ubetydelig del af de samlede omkostninger.

Jeg vil da gerne indrømme, at det ville være ønskeligt at inddrage noget overflødig købekraft, men jeg tror, regeringens indkomstpolitisk fatale fejltagelse ligger i, at man altid tror, at de, som udfører produktivt arbejde og på forhånd får et forholdsvis beskedent udbytte heraf, er de eneste; som man skal gå til angreb imod, som man nu gør det igen i den foreliggende situation.

Det er nævnt, at disse penge, som der her er tale om, kan skaffes ved andre metoder og ved andre midler: der er selskabsskat, der er arveafgift og en række lignende ting. Man kunne også være så opfindsom, når man ser grundprisernes stigning og ved, at f. eks. Københavns lejere betaler hver eneste øre af udlejningsselskabernes grundskat, at man foreslog, at det, som lejerne havde betalt, blev inddraget og indkasseret til statskassen som deres del af den vækst i prisen, man står over for her. Nu er spørgsmålet om jordlovene blevet draget ind i diskussionen. Ja, hvis man virkelig ville tage fat på disse milliardbeløb, som vi har i form af grundværdistigninger og dermed i fordyrelse af byggeriet — en af de største og værste faktorer i hævelsen af almindelige menneskers daglige omkostningsniveau — så ville man være inde på et sundere spor.

Selvfølgerlig fører alle partier indkomstpolitik, men socialistisk indkomstpolitik består